

to specific and reasonable situations, carry out point measures of interference, giving prescriptions, prohibitions and providing control actions in the areas, which are developing in the conformity with a law. The maintenance of public order during the elections in Ukraine is aimed not only at preventing the hazards, but considers also suspicion regarding hazards and manages to prevent risks.

The article is devoted to the consideration of issues concerning the maintenance of public order by enforcement agencies during the elections and referendum. Law enforcement legal regulations of the maintenance of public order during the elections and the referendum as a special procedure of legislative settlement of activity, actions or behavior of individuals and legal entities in different spheres of public relations or on certain objects (for example, at polling stations), which includes the constitution of a mechanism to ensure the actual implementation of the system of authorizations, incentives, standards, warranties, exclusions, limitations, obligations are examined in the article. The basic features of the mechanism of administrative and legal regulation of social relations in the field of public order maintenance are disclosed.

Key words: elections, suffrage, referendum, maintenance of public order, law enforcement agencies.

Стаття надійшла 29 серпня 2014 року

УДК 342.95(477)

Р. Є. Строцький

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ВИКОНАННЯ ПОСТАНОВ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Розглянуто проблеми адміністративної відповідальності за проступки. Насамперед проаналізовано питання щодо ефективності виконання постанов (прийнятих рішень) у справах про адміністративні правопорушення компетентними органами (посадовими особами), що на цей час набуває особливого значення та актуальності. Проаналізовано нормативні акти, які регулюють відповідні заходи, і запропоновано поняття провадження щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення, а також сформульовано визначення провадження у справах про адміністративні правопорушення. Крім того, запропоновано класифікувати за різних умов та обставин провадження щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення.

Ключові слова: адміністративне стягнення, правопорушення, проступок, провадження, арешт, провадження щодо виконання постанов.

Постановка проблеми. У сучасних умовах формування в Україні правової, демократичної держави інститут адміністративного провадження в особі уповноважених органів і судової, і виконавчої влади покликаний забезпечити виконання одного із найважливіших завдань держави – гарантувати можливість належної реалізації прав та законних інтересів особи і громадянина, здійснювати їх захист.

Питання сутності адміністративного провадження досліджували С. Ю. Беньковський, Є. Ф. Демський, Г. Б. Супрун та інші науковці. Численні дослідження цього питання зумовлені насамперед різноманітністю видів адміністративного провадження [4, с. 202]. Кожне із цих проваджень має особливості, характерні риси, які залежать від виду справи, правового статусу суб'єктів, які беруть участь у процесі, тощо.

Стан дослідження. Окремі аспекти адміністративно-правових проблем адміністративної відповідальності за проступки, насамперед питання щодо ефективності виконання постанов (прийнятих рішень) у справах про адміністративні правопорушення компетентними органами (посадовими особами), вивчені у працях В. Б. Авер'янова, Т. Г. Андрусяка, О. М. Бандурки, Д. М. Бахраха, Ю. П. Битяка, І. Л. Бородіна, А. С. Васильєва, В. Н. Гаращука, І. П. Голосніченка, Г. В. Джагупова, Є. В. Додіна, М. І. Єропкина, Р. А. Калюжного, С. В. Ківалова, О. П. Ключниченка, Л. В. Ковалюк, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка, Ю. О. Тихомирова, М. М. Тищенко, В. В. Цветкова, Ю. С. Шемшученка, В. К. Шкарупи, Х. П. Ярмакі та ін.

Мета статті – визначення поняття, принципів, стадій та гарантій виконавчого провадження у справах про адміністративні правопорушення, адже накладення адміністративного стягнення має на меті забезпечення виконання (додержання) правових норм, покарання правопорушників, виховання громадян у дусі поваги до законів держави, припинення правопорушень та їх профілактику.

Виклад основних положень. Виконання постанови про накладення адміністративного стягнення є завершальною стадією провадження у справах про адміністративні правопорушення. Її сутність полягає у практичній реалізації адміністративного стягнення, призначеного правопорушнику постановою.

Наукові суперечки про те, чи є виконання постанов щодо накладення адміністративних стягнень стадією провадження, чи окремим видом провадження, тривають постійно. Деякі вчені-адміністративісти

вважають, що таке виконання є стадією провадження. Такої точки зору, наприклад, дотримуються Ю. Н. Старілов [1, с. 241] і О. К. Застрожна [2, с. 92]. Інші науковці стверджують, що воно є окремим видом провадження. Так, М. Я. Масленіков вважає, що аналогічно до цивільного і кримінального процесів адміністративний процес є сукупністю проваджень, кожне з яких має функціональне призначення, визначену відособленість і завершеність. Розгляд справ, оскарження постанов (і опротестування їх), а також виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення, вважає вчений, за значущістю і функціями сягають за вузькі межі стадії і становлять різновиди провадження адміністративно-юрисдикційного процесу [3, с. 16]. У структурі адміністративно-юрисдикційного процесу виконання постанов (прийнятих рішень) у справах про адміністративні правопорушення окремим видом провадження визнає О. В. Фазикош [4, с. 202]. Це твердження науковців, на наш погляд, правильне, підтвердженням його є позиція законодавця. У Кодексі України про адміністративні правопорушення виконання постанов про накладення адміністративних стягнень виокремлено в самостійний розділ (Розділ V) [5].

Відтак закон указав на особливості провадження щодо виконання цих постанов у справах про адміністративні правопорушення.

Крім того, деякі процесуальні дії в процесі провадження щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення регулюються не тільки нормами адміністративного, але і нормами цивільного процесуального права. На це провадження розповсюджується дія відомчого нормативного регулювання, яким регламентуються в основному матеріально-технічні дії, що здійснюються суб'єктами такого провадження.

Вважаючи провадження щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення видом провадження у структурі адміністративно-юрисдикційного процесу, необхідно враховувати, що за виконання цих постанов здійснюються не тільки організаційно-технічні дії (пересилання виконавчих документів і т. д.), але і триває правозастосовний процес. Наприклад, у випадках вирішення питання про відстрочку виконання постанови (ст. 301 КУпАП), про стягнення штрафу з батьків або осіб, що їх замінюють, за неможливості стягнути його з осіб у віці від 16 до 18 років (ч. 2 ст. 307 КУпАП), про скорочення терміну позбавлення спеціального права (ст. 320 КУпАП), про заміну невідбутих виправних робіт штрафом або адміністративним арештом (ст. 325 КУпАП), про припинення виконання при скасуванні

постанови про накладення адміністративного стягнення за реабілітаційних обставин (ст. 302 КУпАП) та ін [5].

Такі особливості правового регулювання провадження щодо виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення вказують на самостійний характер провадження, специфіку його завдань, процесуальних відносин між його учасниками, обсяг їх процесуальних повноважень і умови виконання адміністративних стягнень.

Стадія виконання постанови про накладання адміністративного стягнення має уособлену нормативну регламентацію, вона передбачає виконання певних дій компетентними органами, установами та їх посадовими особами, що ґрунтуються і на нормативних приписах, і на постановах про накладення адміністративного стягнення.

Якщо накладення адміністративного стягнення є юридичним фактом, що тягне виникнення правових відносин між юрисдикційним органом і особою, щодо якої ухвалено рішення про застосування заходів адміністративного стягнення, то виконання постанови є аналогічним фактом, який тягне виникнення відносин між органом або посадовою особою, уповноваженими виконувати постанову про накладення стягнення, та особою, щодо якої вона виконується.

Необхідною умовою виконання постанови про накладення адміністративного стягнення вважається набуття нею законної сили. Це означає, що постанова набула значення закону, є обов'язковою і підлягає реалізації. У випадках оскарження або опротестування постанови її виконання зупиняється, а згодом відновлюється, якщо скарга або протест залишилися без задоволення [6, с. 322].

Відповідно до ст. 299 КУпАП, постанова підлягає виконанню з моменту її винесення, адже постанови про накладення адміністративних стягнень набувають сили негайно.

За оскарження або опротестування постанови про накладення адміністративного стягнення постанова підлягає виконанню після закінчення скарги або протесту без задоволення, за винятком постанов про застосування заходів стягнення у вигляді попередження, а також у випадках накладення штрафу, який стягується на місці скоєння адміністративного правопорушення (ст. 258 КУпАП).

Ст. 301 КУпАП передбачає відстрочку виконання постанов у вигляді штрафу, адміністративного арешту і виправних робіт, якщо негайне її виконання є неможливим. Орган (посадова особа), який виніс постанову про накладення адміністративного стягнення, може відстрочити її виконання на строк до одного місяця [5].

Відстрочка виконання постанови є винятком із загальних правил. Вона можлива, наприклад, із приводу тяжкої хвороби особи, яку притягнуто до відповідальності, якщо це підтверджено документом лікувальної установи; у зв'язку зі складними сімейними обставинами або іншими важливими причинами, які справді перешкоджають невідкладній реалізації постанови. Характерно, що відстрочка поширюється лише на постанови про накладення адміністративного стягнення у вигляді адміністративного арешту, виправних робіт або штрафу (за винятком стягнення штрафу на місці скоєння адміністративного правопорушення).

Отже, якщо постановою накладено адміністративне стягнення – попередження, оплатне вилучення або конфіскація предметів, позбавлення спеціального права – відстрочка виконання заборонена.

У ст. 303 КУпАП йдеться про те, що не підлягає виконанню постанова про накладення адміністративного стягнення, якщо її не було звернуто до виконання упродовж 3-х місяців із дня винесення. До цього строку не входить час, на який виконання зупиняється у зв'язку з відстрочкою. З цього очевидно, що постанова повинна бути звернута для виконання упродовж 3-х місяців із дня винесення. Якщо провадження розпочинається після цього строку, це вважається порушенням законності. Але, якщо виконання розпочато до закінчення строку давності накладення стягнення (ст. 38 КУпАП), його можна продовжувати стільки, як передбачено законодавством.

Установлення 3-місячного терміну виконавчого провадження дисциплінує органи, уповноважені виконувати постанови, підвищує їх відповідальність за правильну, своєчасну та повну реалізацію цього акта.

Постанова про винесення попередження виконується у письмовій формі (ст. 306 КУпАП) і приймається до виконання органом (посадовою особою), який ухвалив постанову шляхом її оголошення правопорушнику.

Наприклад, якщо стягнення у вигляді попередження накладається адміністративною комісією, то вона і виконує її, оголошуючи про вжиті заходи на засіданні.

На практиці існує чимало випадків, коли постанова про накладення адміністративного стягнення у вигляді попередження виносить за відсутності порушника. Тоді вона виконується за допомогою вручення йому копії постанови упродовж трьох днів, про що робиться відповідна позначка у справі (ст. 285 КУпАП).

Якщо ж попередження як захід адміністративного стягнення виноситься на місці вчинення правопорушення, то воно оформляється способом, установленим органом виконавчої влади, посадові особи якого уповноважені виносити попередження (ОВС, органи Міністерства транспорту тощо). Законодавством не врегульовано процедуру виконання постанов про винесення попередження на місці скоєння правопорушень, за винятком тих обставин, які передбачені ст. 258 КУпАП (складання протоколу про адміністративне правопорушення є обов'язковим, якщо порушник оспорує накладене на нього стягнення). Сутність провадження щодо виконання постанови про накладення штрафу (гл. 27 КУпАП) полягає в практичній реалізації цього стягнення. Від того, наскільки своєчасно і повно виконується постанова, значною мірою залежить ефективність зазначеного провадження й всього інституту адміністративної відповідальності [5].

Виконання постанови про застосування адміністративного штрафу є однією з основних і важливих стадій провадження. Лише за умови реального стягнення накладеного штрафу спрацьовує механізм впливу адміністративного стягнення на свідомість правопорушника, практично забезпечується дотримання одного з найважливіших принципів адміністративної відповідальності – невідворотності покарання за вчинене протиправне діяння, досягається мета запобігання вчиненню нових правопорушень.

Чинне законодавство не встановлює єдиного порядку виконання цього адміністративного стягнення, процедура і терміни його виконання залежать від низки факторів – добровільності сплатення правопорушником штрафної суми, наявності скарги або протесту на постанову, наявності чи відсутності постійного заробітку, місця накладення штрафу.

Відповідно до ст. 307 КУпАП, правопорушнику надається можливість сплатити накладений на нього штраф. Така сплата повинна бути виконана не пізніше 15-ти днів із дня вручення порушнику постанови про накладення штрафу. Закон передбачає призупинення виконання постанови у зв'язку з поданням скарги або винесення протесту. В цих випадках 15-денний термін сплати штрафу відраховується з дня повідомлення про залишення скарги або протесту без задоволення. Штраф, як і будь-яке інше адміністративне стягнення, має публічний характер, тобто сплачується порушником. З цього правила закон передбачає виняток лише для осіб у віці від 16 до 18 років у випадку вчинення ними адміністративного правопорушення. За відсутності

у них самостійного заробітку штраф стягується з батьків або осіб, які їх замінюють (ч. 2 ст. 307 КУпАП).

Загальне правило діє і щодо посадових осіб: штраф повинен стягуватись з їх особистого заробітку. Забороняється віднесення накладених на посадових осіб штрафів на рахунок підприємств, установ і організацій.

Добровільна сплата порушником накладеного штрафу є вичерпною вимогою у виконанні цього стягнення і не потребує застосування додаткових примусових дій компетентних державних органів, установ, організацій та їх посадових осіб. Цьому сприяє роз'яснення юрисдикційним органом порядку сплати накладеного штрафу під час винесення постанови. На необхідність такого роз'яснення вказують і відповідні відомчі нормативні акти. Добровільна сплата накладеного штрафу не повинна залишатись безконтрольною. Належна організація контролю за процесом виконання стягнення – одна з умов повного стягнення накладеного штрафу.

У випадку несплати штрафу у 15-денний термін закон передбачає примусовий порядок його стягнення (ст. 308 КУпАП). Установлення такого порядку обумовлено зазначеними реаліями виконавчої практики (коли штраф сплачують не всі правопорушники) і такий порядок спрямований на забезпечення повного виконання постанов.

Керуючись ст. 308 КУпАП, орган адміністративної юрисдикції, який уповноважений розглядати справи у випадку несплати порушником штрафу у зазначений в ст. 307 КУпАП термін, надсилає постанову про накладення штрафу для відрахування суми в примусовому порядку з його заробітної плати чи іншого заробітку, пенсії або стипендії. Подальший порядок виконання постанови регламентується Цивільним процесуальним кодексом України.

Бухгалтерія за місцем роботи (навчання) порушника зобов'язана стягнути із заробітної плати (пенсії, стипендії) вказану в постанові суму. Сама ж постанова про накладення штрафу, за якою стягнення штрафу здійснено повністю, з позначкою про виконання повертається до органу (посадової особи), який її виніс. Тобто стадія виконання постанови про адміністративний проступок у цьому випадку завершується поверненням до органу адміністративної юрисдикції документа (постанови, квитанції) з позначкою про сплату вказаної в постанові суми.

Якщо особа, яка зазнала стягнення у вигляді штрафу, не працює або стягнення штрафу із заробітної плати чи іншого заробітку, пенсії чи стипендії порушника неможливе з інших причин, то виконання

здійснюється на підставі постанови органу (посадової особи) про накладення штрафу державним виконавцем шляхом звернення стягнення на особисте майно порушника, а також на його частку в загальній власності (ч. 2 ст. 308 КУпАП).

Постанова про конфіскацію предмета, який став знаряддям учинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення, підлягає обов'язковому виконанню упродовж загального терміну, встановленого для реалізації постанов про адміністративні стягнення. Конфіскація здійснюється шляхом вилучення предметів і примусової безоплатної його передачі у розпорядження відповідного державного органу, підприємства, організації, тобто у власність держави. Залежно від особливостей і цільового призначення конфіскований предмет реалізується через спеціалізовану торговельну мережу.

Конфіскований предмет, що є знаряддям учинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення, підлягає обов'язковій реалізації. Уповноважений орган враховує його стан і можливості подальшого використання. Предмети, придатні для реалізації, спрямовуються до місцевої торговельної мережі, непридатні ж за своїми якість для реалізації направляються для знищення. Перед реалізацією продовольчих товарів здійснюється сертифікація якості продуктів [7, с. 241].

Про реалізацію конфіскованого предмета або його знищення обов'язково складається акт, в якому вказуються особливості предмета, форма реалізації або знищення та інші реквізити, що підтверджують факт реалізації або знищення. Акт підписується представниками відповідних органів, уповноважених передавати на реалізацію предмети, їх реалізовувати або знищувати.

Провадження з виконання постанови про конфіскацію завершується поверненням постанови з позначкою про виконання органу (посадовій особі), який виніс постанову (ст. 316 КУпАП). Тільки після виконання цих вимог стадія виконання завершується.

З точки зору виконавчого провадження, оплатне вилучення та конфіскація достатньо схожі. Характерною рисою цих видів адміністративних стягнень є те, що вони не можуть бути звернуті на державне та громадське майно. Особливістю таких стягнень є те, що особа, стосовно якої застосована конфіскація й оплатне вилучення, втрачає всі права на вилучене майно. Тому конфіскації й оплатному вилученню підлягає лише предмет, який є у приватній власності порушника, якщо інше не передбачено законодавством України (ч. 1 ст. 29 КУпАП).

Рішення про позбавлення права власності на певну річ (предмет) повинен ухвалювати кваліфікований орган, яким у цьому випадку може бути тільки суд. Згідно зі ст. 311 КУпАП, постанова про оплатне вилучення предмета, який став знаряддям учинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення, виконується державним виконавцем.

Постанови про позбавлення спеціального права виконуються: 1) про позбавлення права керування транспортними засобами – посадовими особами ОВС, вказаними в п. 2 ст. 222 КУпАП; 2) про позбавлення права керування річковими та маломірними судами – начальником Головної державної інспекції України з безпеки судноплавства та його заступниками, капітаном річкового порту; 3) про позбавлення права полювання – указаними в ч. 2 ст. 242 КУпАП посадовими особами органів мисливського господарства.

Існування такого права передбачає наявність низки обов'язкових умов, пов'язаних зі складанням іспитів і певним станом здоров'я. Право керувати транспортними засобами надається на заздалегідь визначений строк, опісля якого здійснюється додатковий огляд стану здоров'я. У зв'язку з цим не є адміністративним стягненням позбавлення водія права керування (вилучення посвідчення та усунення водія від керування транспортним засобом) за виявлення у нього фізичних, психічних та інших медичних вад, на які встановлено медичні заборони, що перешкоджають допущенню особи до здійснення функцій водія. Вони можуть бути позбавлені права керування будь-якими видами технічних транспортних засобів, що підтверджується відповідним посвідченням.

Слід ураховувати ту обставину, що для позбавлення права керування встановлені терміни позбавлення цього права, які диференціюються залежно від виду адміністративного проступку. Законодавець у більшості норм установлює лише верхню межу строку позбавлення – не більше 3-х років. Нижня межа такого строку безпосередньо не встановлюється (ст. 30 КУпАП) і тому визначається в межах мінімальної санкції, яка передбачена ст. 124 КУпАП, – три місяці.

Позбавлення громадянина права керування транспортним засобом, річковим, маломірним судном або права полювання застосовується на строк до трьох років. Однак якщо особа, позбавлена на визначений строк такого права, добросовісно ставиться до роботи, зразково поводить себе, то орган (посадова особа), який наклав стягнення, має право скоротити встановлений постановою строк позбавлення права.

Уповноважений орган (посадова особа) може ухвалити таке рішення за умов, якщо минуло не менше половини вказаного строку. Отже, якщо водій був позбавлений права керування транспортним засобом на 2 роки, то для вирішення питання про скорочення необхідно, щоб минуло не менше одного року з моменту позбавлення цього права.

Клопотання про скорочення строку направляється (подається) громадською організацією або трудовим колективом, в якому працює особа, що позбавлена спеціального права (ст. 320 КУпАП).

Після закінчення строку позбавлення, а також у випадку його скорочення особі, щодо якої застосовано такий захід стягнення, посвідчення водія повертається. Вилучення посвідчення водія ще не означає, що особа, яка позбавлена права управління, справді упродовж терміну позбавлення не керуватиме транспортним засобом.

У ст. 321 КУпАП законодавець урегулює обчислення строків позбавлення права керування транспортними засобами, річковими або маломірними судами, а також права мисливства. Загальне правило обчислення строків позбавлення права складається з того, що водії транспортних засобів, судноводії та особи, які порушили правила мисливства, визнаються позбавленими цього права з визначеного законодавством моменту, яким є винесення з цього приводу постанови уповноваженого органу або посадової особи. Винятком вважаються обставини, коли правопорушники, які позбавлені спеціального права, ухиляються від надання документу, що посвідчує це право. В цьому випадку термін позбавлення їх права відраховується з дня здачі або вилучення такого документу. Подання скарги або винесення протесту призупиняє термін позбавлення права. У випадку залишення скарги або протесту без задоволення термін відповідно подовжується.

За вирішення питання про позбавлення права керування транспортним засобом у водія вилучається посвідчення водія на термін до винесення постанови у справі, а замість нього видається тимчасовий дозвіл на право керування, який дійсний до закінчення терміну, встановленого для подання скарги, а якщо вона подана – до прийняття у ній рішення. Про видачу такого дозволу робиться позначка в протоколі про адміністративне правопорушення.

Якщо порушник не скористався наданим йому правом оскаржити винесену постанову про позбавлення права керування транспортним засобом опісля 10-денного терміну, відведеного на оскарження (ст. 289 КУпАП), тимчасовий дозвіл вважається недійсним і підлягає вилученню. Аналогічно діють і у випадку, коли особа, щодо якої

винесено постанову, не звернувшись до органу, який виніс цю постанову, з проханням про поновлення терміну оскарження, який було пропущено з поважної причини.

Постанова про застосування виправних робіт реалізується в такому порядку: 1) районний (міський) суд (суддя) надсилає постанову про застосування виправних робіт до Державного департаменту України з питань виконання покарань на виконання не пізніше наступного дня після її винесення; 2) Державний департамент України з питань виконання покарань, одержавши постанову, направляє її в інспекцію з виправних робіт за місцем проживання порушника; 3) інспектор з виправних робіт направляє отриману постанову адміністрації підприємства (установи, організації) за місцем постійної роботи порушника, тобто туди, де відбуватиме стягнення правопорушник.

Організація залучення цих осіб до праці покладена на місцеві органи влади, які визначають перелік підприємств, організацій, де ті мають працювати. Кошти, що надходять від підприємств і організацій за роботи, виконані цими особами, зараховуються в бюджет відповідних місцевих рад.

Висновки. Отже, стадія провадження у справах про адміністративні правопорушення – це порівняно самостійна частина адміністративно-деліктної діяльності, уповноваженої на те публічної адміністрації та судді, що має притаманні їй специфічні цілі й особливості.

Провадження у справах про адміністративні правопорушення, як правило, охоплює такі стадії: 1) порушення адміністративного провадження й адміністративне розслідування; 2) розгляд справи про адміністративне правопорушення та винесення у ній постанови; 3) перегляд справи у зв'язку з оскарженням або опротестуванням постанови у справі; 4) виконання постанови про накладення адміністративного стягнення.

Проаналізувавши стадії провадження у справах про адміністративні правопорушення, не виникає сумнівів у складності цього явища. Провадження охоплює декілька стадій, які утворюють систему обсяжних процесуальних дій. Це явище – провадження у справах про адміністративні правопорушення – необхідно досліджувати у зв'язках і між стадіями, і між адміністративними провадженнями в цілому [4, с. 202].

Провадження у справах про адміністративні правопорушення становить систему процесуальних дій, що здійснюються уповноваженими на те органами та посадовими особами у зв'язку з вчиненням особою адміністративного правопорушення та спрямовані на притяг-

нення такої особи до відповідальності у вигляді правообмежень. Провадження у справах про адміністративні правопорушення можна розглядати у декількох значеннях: як самостійний інститут правозастосовної діяльності органів державної влади; як інструмент регулювання суспільних відносин шляхом застосування адміністративних санкцій.

1. Административное право: развитие теоретических основ и модернизация законодательства. – Серия: Юбилей, конференции, форумы / под ред. Ю. Н. Старилова. – Воронеж: Изд-во Воронежского государственного университета, 2013. – 262 с.

2. Застрожная О. К. Советский административный процесс / О. К. Застрожная. – Воронеж, 1985. – 100 с.

3. Масленников М. Я. Применение административных взысканий / М. Я. Масленников. – Калинин, 1986. – 75 с.

4. Фазикош О. В. Поняття та сутність провадження у справах про адміністративні правопорушення / О. В. Фазикош // Порівняльно-аналітичне право. – 2013. – № 1. – С. 202–207.

5. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР). – 1984, додаток до № 51, ст. 1122. (Із змінами, внесеними згідно із Законами від 29.05.2014 № 1283-VII. – ВВР. – 2014. – № 29. – Ст. 943).

6. Алфьоров С. М. Адміністративне право. Загальна частина: навч. посібник / С. М. Алфьоров, С. В. Ващенко, М. М. Долгополова, А. П. Купін. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 216 с.

7. Адміністративне право України / за заг. ред. Т. О. Коломоєць. – К.: Істина, 2011. – 480 с.

8. Про судоустрій та статус суддів: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2010. – № 41–45. – Ст. 529) (Із змінами, внесеними згідно із Законами № 1188-VII ВІД 08.04.2014, ВВР, 2014, № 23, ст. 870).

9. Про державну виконавчу службу: Закон України від 24.03.1998 № 202/98-ВР: за станом на 1 травня 2011 р.

10. Про міліцію: Закон України від 20.12.1990 р. (Із змінами, внесеними згідно із Законами № 2389-VI (2389-17) від 01.07.2010, ВВР, 2010, № 37, ст. 497 № 2592-VI (2592-17) від 07.10.2010, ВВР, 2011, № 10, ст. 63 № 2852-VI (2852-17) від 22.12.2010, ВВР, 2011, № 28, ст. 253 № 3334-VI (3334-17) від 12.05.2011 № 3383-VI (3383-17) від 19.05.2011 № 3455-VI (3455-17) від 02.06.2011; № 3565-VI (3565-17) від 05.07.2014 р.).

Строцкий Р. Е. Понятие и особенности производства по исполнению постановлений по делам об административных правонарушениях

Рассмотрены проблемы административной ответственности за проступки. В первую очередь проанализировано вопросы относительно эффек-

тивности выполнения постановлений (принятых решений) по делам об административных правонарушениях компетентными органами (должностными лицами), что в данное время приобретает особое значение и актуальность. Проанализированы нормативные акты, которые регулируют соответствующие мероприятия, и предложено понятие осуществления относительно выполнения постановлений по делам об административных правонарушениях, а также сформулировано определение осуществления по делам об административных правонарушениях. Кроме того, предложено классифицировать в разных условиях и обстоятельствах осуществления относительно выполнения постановлений по делам об административных правонарушениях.

Ключевые слова: административное взыскание, правонарушение, проступок, осуществление, арест, осуществление относительно выполнения постановлений.

Strotsky R. Ye. The concept and features of proceedings in respect of regulations on administrative offences

This paper deals with the problems of administrative responsibility for offenses, and, above all, the effectiveness of the resolutions (decisions made) for an administrative offense by the competent authorities (officials), which is currently of particular importance and relevance. The regulations governing appropriate measures are analyzed, and the concept of proceedings in respect of regulations on administrative offenses is proposed. Besides, the definition of the cases of administrative offenses is given.

In addition, it is proposed to classify the different conditions and circumstances of proceedings in respect of regulations on administrative offenses. Implementation of the imposition of an administrative penalty is the final stage of the proceedings on administrative violations. Its essence is the realization of an administrative penalty, the offender intended manner. Thus, the stage of the proceedings on administrative violations is relatively independent from the administrative tort activities of the authorized public administration and the judges, which has inherent specific objectives and features.

Proceedings in cases of administrative offenses usually are held in the following steps: 1) violation of administrative proceedings and administrative proceedings; 2) consideration of the administrative case and passing on its resolution; 3) to review the case in connection with the appeal or protest resolution of the case; 4) implementation of the imposition of an administrative penalty. Proceedings comprise several stages, which is a system Volumetric proceedings. This phenomenon of proceedings on administrative violations should be investigated in relations between same stages as well as between the administrative proceedings in general.

Key words: administrative penalty, offense, offense proceedings, arrest, proceedings in respect of regulations.

Стаття надійшла 29 серпня 2014 року